

Arrest

nr. 269 406 van 7 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 februari 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 februari 2020 om internationale bescherming. Op 22 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Palestijnse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Albureij, gelegen in Gaza, Palestina. U maakte uw middelbaar onderwijs af en begon aan de universiteit met de opleiding voor interieurarchitect. Ook werkte u in verschillende hotels als ober. Wegens de onveilige situatie in Palestina verliet u het land.

Op 13 september 2018 werden uw vingerafdrukken genomen op het eiland Chios in Griekeland. Op 17 september 2018 diende u er uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland in. Na zeven maanden ontving u een beschermingsstatuut. U weet niet meer welk type status u ontving. Op een dag vond een vechtpartij plaats in het vluchtelingenkamp tussen Irakezen en Palestijnen. Hierbij was u niet betrokken, maar toen u wilde gaan slapen, werd u tegengehouden door de politie. Ze namen u mee en wilden dat u vier namen gaf van Palestijnse jongeren. U wilde echter niemand onterecht beschuldigen en gaf bijgevolg geen namen aan de politie. Vervolgens brachten ze u naar de gevangenis van Chios. Drie dagen later moest u voor de rechtbank verschijnen. De tolk in de rechtbank werkte echter samen met de inlichtingendienst, en heeft geen woord van wat u zei correct vertaald. U werd hierna opnieuw naar de gevangenis van Chios gebracht. Drie dagen later werd u overgeplaatst naar de gevangenis Korydallos in Athene. Dit was de ergste gevangenis van de wereld. Overal waren er drugs en werden drugs gebruikt, ook in de cellen. U had uw advocaat, Lena, niet meer kunnen ontmoeten voor uw overdracht. Het vonnis dat u gekregen had bedroeg 40 maanden gevangenisstraf. U ging hiertegen echter in beroep. Op 14 oktober 2019 vond een hoorzitting inzake uw beroep plaats in Chios, waarbij uw straf in beroep werd verlaagd en waarna u vrijgelaten werd. U verklaart dat uw moeder ziek is geworden nadat ze vernam dat u veroordeeld was in Griekenland.

Hierna probeerde u documenten te verkrijgen om van Chios naar Athene te kunnen afreizen, daar uw bezittingen daar nog lagen. Na anderhalve maand of twee maanden lukte dit. U kon bijgevolg uw bezittingen afhalen in Athene en keerde daarna terug naar Chios om een paspoort aan te vragen. Hierna keerde u terug naar Athene, waar u nog drie à vier maanden verbleef. U probeerde er werk te vinden, maar dit lukte niet. Verder probeerde u huisvesting te vinden, maar kon u nergens terecht en verbleef bijgevolg op straat en in parken. Ook uw medische toestand werd niet goed opgevolgd in Griekenland. U ging een week voor uw vertrek naar een groot ziekenhuis in Athene. Hier gaven ze u enkel een voorschrift voor een medicijn, waar u geen geld voor had. Verder wilden ze u op dat moment niet opnemen in het ziekenhuis. Nochtans kon u niet recht op uw benen staan en was uw gezicht geel en uw bloed kleurde roze in plaats van rood. Daar de hele situatie zo slecht was in Griekenland, besloot u er te vertrekken. Op 3 februari 2020 vloog u van Athene naar Brussel. U diende hier uw verzoek om internationale bescherming in België in op 28 februari 2020. U wil niet terugkeren naar Griekenland omdat u er geen werk vond, geen onderdak meer kreeg en u in een slechte mentale toestand verkeert.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende kopieën van documenten neer: uw paspoort geldig tot 31/01/2023, uw geboortecertificaat, foto's van de situatie in Palestina, foto's van de situatie in Griekenland, foto's van uw vrijwilligerswerk in Griekenland, uw vliegticket van Athene naar België, een certificaat van een opleiding die u volgde in Palestina, een document omtrent de verlenging van uw arbeidskaart in Griekenland, documenten omtrent uw verblijf in en vrijlating uit de gevangenis in Griekenland (originelen), een voorschrift voor medicatie uit Griekenland, enkele Griekse documenten omtrent uw fiscaal nummer en sociale zekerheid, documenten uit België omtrent ziekenhuisopnames en uw medische toestand daterend van februari tot augustus 2020, twee voorschriften van een dokter in België, twee attesten van een psycholoog dd. 7/07/2020 en 26/10/2020 en eentje van de psychiater dd. 9/10/2020 inzake uw psychologische opvolging, en een formulier omtrent uw huisvesting door Fedasil.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen en toegevoegde psychologische attesten en andere stukken blijkt immers dat u reeds sinds uw kindertijd lijdt aan bloedarmoede (documentmap, document 9). Verder werd vastgesteld dat u lijdt aan symptomen van PTSD, slapeloosheid, flashbacks, moeite met concentratie en het onthouden van dingen, en psychotische neigingen (documentenmap, document 21, 23). Voor deze medische en psychische problemen wordt u behandeld en verder opgevolgd. Het meest recente attest van uw psycholoog El Kabir, daterend van 26 oktober 2020, stelt dat u voordien twee maal per maand, en op desbetreffend moment eenmaal per maand psychologische bijstand verkrijgt.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 30 oktober 2020 op het CGVS u gevraagd of u zich goed voelde om het interview verder te zetten (CGVS, p.3). Hierop antwoordde u ja, natuurlijk (CGVS, p.4). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vast stellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud op 30 oktober 2020. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u tijdens beide onderhouds uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, waarvan kopie bijgevoegd aan het administratief dossier. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p.2). U stelt dat u zeven maanden moest wachten vooraleer er u een beschermingsstatus werd toegekend (CGVS, p.7). Welk type status u verkreeg, weet u niet meer precies.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig

risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Ten eerste was het volgens u niet mogelijk om een job te vinden in Griekenland. U stelt dat u naar een Palestijnse kapper ging, naar restaurants en hotels, en naar werkkantoren op zoek naar een job (CGVS, p.6). Niemand nam u echter in dienst, daar u geen Grieks sprak. Gevraagd of u geprobeerd had Grieks te leren, antwoordt u dat u in eerste instantie Engels geleerd heeft, en later dat u Grieks probeerde te leren, maar dat het een heel moeilijke taal is (CGVS, p.6). Het spreken van de nationale taal is natuurlijk een belangrijke vereiste bij vele jobs. Het feit dat u zelf beperkt moeite deed om de taal beter onder de knie te krijgen, om bijgevolg meer kansen te hebben op de arbeidsmarkt, zet het gegeven dat u niet alle middelen uitgeput heeft om aan werk te geraken, kracht bij. Bovendien ging u slechts vier of vijf keer op zoek naar werk (CGVS, p.6), terwijl u echter, na uw vrijlating uit de gevangenis, nog zo'n vijf à zes maanden in Griekenland verbleef. Ook was het voor personen met een status van internationale bescherming zeker mogelijk om te werken in Griekenland. Zo legt u een document voor dat de verlenging van uw arbeidskaart aangeeft, aldus blijkt dat u de formele toelating had om er te werken (documentenmap, document 8). Dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten inzake de zoektocht naar werk ontkent het CGVS niet, echter gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

Verder geeft u aan dat het onmogelijk was om huisvesting te vinden. U vertelt in Xios altijd in een centrum verbleven te hebben. Na uw vrijlating uit de gevangenis ging u naar Athene. U kon niet meer in het opvangcentrum verblijven, daar u een paspoort gekregen had (CGVS, p.8). Hierna ging u naar de politie en naar gesloten centra om te vragen of u daar mocht overnachten (CGVS, p.11). Deze instanties wilden u echter niet ontvangen. Ook ging u naar een vluchtelingeninstelling, maar opnieuw was het hetzelfde liedje, namelijk dat ze u geen onderdak gaven. Het CGVS bemerkt echter dat instanties als de politie of gesloten centra geenszins te maken hebben met de huisvesting van erkende vluchtelingen. Dat u zich niet tot de correcte instanties gewend heeft, waarna u geen onderdak vond, betekent echter nog niet dat Griekenland ontoereikend was inzake het verlenen van afdoende internationale bescherming jegens u.

Voorts haalt u aan dat u in Griekenland onschuldig opgesloten werd en dat u bij de kleinste fout uw straf van 40 maanden zal moeten uitzitten (CGVS, p.11). Het CGVS bemerkt echter dat u wel degelijk toegang had tot het Griekse rechtssysteem en uw rechten gegarandeerd werden. Zo kon u in beroep gaan en werd uw beroepsprocedure ook daadwerkelijk behandeld in de rechtbank. Tevens werd uw strafmaat verminderd. U stelt dat u in de toekomst opnieuw opgesloten zou kunnen worden voor 40 maanden, wanneer u een fout begaat (CGVS, p.11). Op het vonnis van uw beroepsprocedure werd uw straf immers verminderd tot 24 maanden met drie jaar uitstel. Hetgeen betekent dat u nog tot eind 2022 het risico loopt om opnieuw gevangen genomen te worden, indien u iets mispeutert, maar nadien is dit afgelopen. Ook kan het CGVS op geen enkele manier nagaan of u wel degelijk onterecht veroordeeld werd zoals u zelf beweert. U beroept zich hier dan ook op blote beweringen. Bovendien kent dit alles geen link met de Vluchtelingenconventie, het betreft dan ook een gemeenrechtelijk probleem, dat zich eveneens in België zou kunnen voordoen. Er zijn dan ook geen elementen om te stellen dat Griekenland uw rechten niet heeft toegekend, of dat u omwille van deze eerdere detentie minder aanspraak kan maken op de aan u toegekende rechten als persoon die internationale bescherming geniet.

Tot slot stelt u niet terug te kunnen keren naar Griekenland vanwege de ontoegankelijkheid van de medische zorg en uw eigen fysieke en mentale problemen. Zo zouden ze u in Griekenland kort voor uw vertrek niet willen helpen hebben in het ziekenhuis en hielpen ze u amper om aan (betaalbare) medicatie te geraken. Ook stelt u dat alle ziektes waar u nu aan lijdt feitelijk het gevolg zijn van de slechte omstandigheden in Griekenland (CGVS, p.4). Het CGVS maakt hier echter een kanttekening bij. Uit de medische documenten die u voorlegt, kan inzake uw fysieke medische problemen enkel 6GPD vastgesteld worden, hetgeen een vorm van bloedarmoede betreft. U bent van deze aandoening echter reeds op de hoogte sinds uw kindertijd, stellen de medische attesten. Het is bijgevolg niet zo dat deze ziekte in Griekenland zou ontstaan zijn, waarna u niet behandeld werd. U haalt aan dat u in een dermate slechte toestand was en dat ze u toch niet verder wilden helpen in het ziekenhuis (CGVS, p.5). Zo gaven ze u louter een voorschrift voor medicatie, dat u niet kon betalen, waarna u het ziekenhuis mocht verlaten. U stelt dat uw toestand op dat moment hetzelfde was als op het moment dat u in België aankwam, terwijl u hier elf dagen later in het ziekenhuis werd opgenomen (CGVS, p.4). Het CGVS kan dit echter op geen enkele manier nagaan. Er dient opgemerkt te worden dat u in Griekenland wel degelijk toegang had tot medische zorg, dat een arts u onderzocht heeft en dat u vervolgens een voorschrift voor medicatie kreeg. Het is bijgevolg mogelijk dat de desbetreffende arts het effectief niet nodig achtte u op dat moment te laten opnemen in het ziekenhuis. Ook beroept u zich op loutere beweringen omtrent de ernst van uw toestand. Bovendien bent u vervolgens nog met het vliegtuig naar België kunnen reizen en bent u pas elf dagen na uw aankomst in België opgenomen in het ziekenhuis. Er kan dan ook op geen enkele manier met zekerheid vastgesteld worden dat uw situatie op het moment van opname in België evenredig was met het moment wanneer u in Griekenland naar het ziekenhuis ging. Ook kan er geenszins gesteld worden dat u bij een terugkeer naar Griekenland geen behandeling zou ontvangen.

Toen u merkte dat uw toestand niet verbeterde, heeft u zelf ook geen stappen ondernomen om nogmaals naar het ziekenhuis te gaan in Griekenland. Nochtans had u wel degelijk toegang tot de medische zorg en werd uw toestand onderzocht bij uw eerste bezoek. Indien u er dermate ernstig aan toe was, is het opmerkelijk dat u onmiddellijk besloot naar België te vertrekken en geen opvolging meer zocht voor uw medische problemen in Griekenland. Er kan immers verwacht worden dat u alle middelen daar zou uitputten. Verder is het niet zo dat Griekenland u niet de nodige hulp bood door u medicatie voor te schrijven die u niet kunt betalen. Het is een algemeen gekend systeem dat na verloop van tijd de financiële steun aan een vluchteling wordt stopgezet. Ook in België is dit het geval en moet medicatie vaak op voorhand worden betaald. Bovendien geeft u zelf aan dat u kort nadat u dit medisch probleem kreeg Griekenland per vliegtuig verliet, en dat u geld had gevraagd aan uw familie in Gaza (CGVS p. 9, 11). De vraag rijst dan ook waarom u dit niet kon voor de medicatie die u nodig had. Het argument dat u bijgevolg zelfs uw medicatie niet kon betalen, staat bijgevolg geenszins het feit dat de internationale bescherming door Griekenland ontoereikend zou zijn. Hoe dan ook toont u, mede gelet op de vaststelling dat u niet concreet aantoonde dat uw moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Griekenland geconfronteerd worden, niet aan dat een eventueel gebrek aan toegang tot de gezondheidszorg te wijten zou zijn aan uw hoedanigheid van internationaal beschermd of uw Palestijnse origine.

Op het vlak van mentale problemen kunnen, volgens de medische en psychologische attesten, symptomen van PTSD, slapeloosheid, flashbacks, problemen met concentratie en zaken onthouden, en psychotische neigingen vastgesteld worden. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat hoewel het CGVS aanneemt dat u met bepaalde psychologische problemen kampt, dient te worden opgemerkt dat een

medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de erin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Uit voorgelegde attesten blijkt ook dat de psycholoog/psychiater zich gebaseerd heeft op uw verklaringen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn omwille van uw mentale gezondheidstoestand, doet echter géén afbreuk aan een terugkeer naar Griekenland, aangezien u niet aantoonst dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). U bezocht in Griekenland geen dokter om uw mentale problemen aan te kaarten en ondernam bijgevolg geen stappen om er uw mentale problemen onder controle te krijgen. Het feit dat u geen behandeling of opvolging zou kunnen genieten in Griekenland, kunt u dan ook niet persoonlijk concretiseren. U maakt bijgevolg geenszins aannemelijk dat u geen toegang zou hebben tot de Griekse gezondheidszorg bij een eventuele terugkeer. Ook blijkt uit het psychologisch attest dd. 26/10/2020 dat u van tweewekelijkse sessies naar maandelijkse sessies bent overgegaan en dat weliswaar psychologische opvolging nodig blijft, maar blijkt niet uit het attest of uit andere stukken dat dergelijke opvolging onmogelijk is in Griekenland. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat uw toegang tot de gezondheidszorg ondanks de rechten waarover u beschikt en die aan uw internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, quod non, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat u geenszins aantoonst dat dit zou kunnen worden toegeschreven aan uw hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of nationaliteit. Evenmin toont u, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat u in dit kader uw rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving u daartoe bieden. U toont, mede gelet op de vaststelling dat u niet concreet aantoonst dat uw moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Griekenland geconfronteerd worden, aldus niet aan dat de aangehaalde psychische problemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat u op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont u aan de hand van enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou(den) vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en dat u zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure zoals voorzien in de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort, uw geboortecertificaat, een certificaat van een opleiding in Palestina en foto's van de situatie in Palestina bewijzen hoogstens uw nationaliteit en herkomst, zaken die hier niet betwist worden. De foto's van de situatie in Griekenland tonen louter algemene omstandigheden aan, maar bewijzen geenszins dat u bij een terugkeer in dergelijke situatie zou terecht komen. Dit geldt evenzeer voor de foto's van uw vrijwilligerswerk in Griekenland, het bewijs van uw vlucht van Athene naar Brussel, de verlenging van uw arbeidskaart in Griekenland, en de documenten omtrent uw fiscaal nummer en sociale zekerheidsnummer in Griekenland. Deze bewijzen op geen enkele manier dat uw rechten niet eerbiedigd zouden worden bij een terugkeer. Alle medische en psychologische documenten werden supra reeds besproken. Ze tonen aan dat u lijdt aan 6GPD en kampt met mentale moeilijkheden. Deze documenten bewijzen echter geenszins dat u in Griekenland geen verdere behandeling zou kunnen krijgen. De documenten omtrent uw detentie en beroepsprocedure in Griekenland, tonen aan tot wat u veroordeeld werd, namelijk 24 maanden met drie jaar uitstel. Dit valt echter onder de gemeenrechtelijke procedure en hieruit blijkt geen band met de Vluchtelingenconventie. Tot slot legt u nog document voor waarin uw aanvraag om van woonplaats te veranderen geweigerd werd door Fedasil daar het huidige

centrum aan uw medische noden voldoet. Ook dit document toont niet aan dat uw bijzondere kwetsbaarheid het niet mogelijk maakt zelfstandig uw rechten uit te oefenen bij een terugkeer naar Griekenland.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Palestina/Gaza.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Uit de uiteenzetting van wat een enig middel blijkt te zijn blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en dat verzoeker van mening is dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing waar hem bijzondere procedurele noden worden geweigerd en stelt deze om de volgende redenen niet te kunnen aanvaarden:

“Verzoeker doet opmerken dat hij terecht lijdt aan zware psychische problemen, dewelke trouwens een belangrijk motief zijn voor zijn vertrek uit Griekenland, temeer daar deze problemen ernstig toegenomen zijn tijdens zijn detentie aldaar, dewelke hij bovendien als onterecht kwalificeert.

Deze toestand leidde niet tot de nood aan echte steunmaatregelen tijdens de procedure, tot nu toe, maar heeft wel meer zijn belang in het kader van de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.”

Vervolgens citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat hij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland en waar een theoretische uiteenzetting wordt gegeven over het Unierechtelijk beginsel van wederzijds vertrouwen en laat hij het volgende gelden:

“Verzoeker merkt op dat dit gedeelte van de motivering in zeer algemene bewoordingen geformuleerd is en weinig ter zake dient; het is bovendien stereotiep en wordt systematisch in alle beslissingen vermeldt.

Verzoeker heeft Griekenland niet verlaten omdat er verschillen bestaan tussen de verschillende EU-lidstaten met betrekking tot de mate waarin hem rechten worden toegekend in zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming; verzoeker heeft Griekenland verlaten omdat er hem de facto geen rechten worden toegekend als begunstigde van internationale bescherming en omdat zijn situatie er dag na dag op verslechterde. Dit is een zeer belangrijke nuance.

Verzoeker hekelt ook de verwijzing naar de principes die in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel gelden en met name het vertrouwensbeginsel, dat trouwens weerlegbaar is. Het gaat hier overwegend om een politiek beginsel dat niet zomaar kan getransponeerd worden in het kader van een verzoek om internationale bescherming, temeer daar het commissariaat generaal een onafhankelijk orgaan is en niet gehouden aan het politiek beginsel van wederzijds vertrouwen.

Hoe dan ook, in dit geval, gaat het bij verzoeker niet om het vergelijken van de socio-economische systemen tussen de verschillende lidstaten, waarbij hij dan het voor hem meest voordelige systeem zou uitkiezen, doch louter om het vinden van een lidstaat die zijn verplichtingen overeenkomstig het gemeenschappelijk Europees asielstelsel daadwerkelijk nakomt en aldus minimumrechten toekent aan de begunstigde van internationale bescherming.

Ook al wordt een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid opgelegd, toch is het duidelijk dat er gevolgen van zeer verregaande materiële deprivatie bekend zijn en voorzienbaar zijn, aldus de aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

Verzoeker erkent dat het aan hem is om het vermoeden te weerleggen, maar dit neemt niet weg dat ook een opdracht is weggelegd voor het CGVS om zijn verklaringen grondig te onderzoeken en informatie op te zoeken alvorens overhaast tot stereotype besluiten over te gaan.

Verzoeker heeft immers problemen van verschillende aard aangekaart maar de bestreden beslissing beperkt er zich toe te stellen dat het louter om verklaringen gaat en dat de ingeroepen moeilijkheden niet aangetoond zijn; men zou toch minstens mogen verwachten dat het CGVS objectieve informatie toevoegt waaruit zou blijken dat er geen noemenswaardige problemen zijn voor begunstigden van internationale bescherming inzake werk, huisvesting en toegang tot medische zorg.

Ook wordt er niet verder ingegaan op de mensonwaardige detentieomstandigheden in Griekse gevangenissen..."

Daarna citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waar wordt ingegaan op de door hem aangehaalde redenen om het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming worden geëerbiedigd te weerleggen en betoogt hij als volgt:

"Verzoeker moet vaststellen dat de bestreden beslissing geen grondig onderzoek gedaan.

Zij heeft de verschillende problemen weliswaar besproken, maar afzonderlijk en niet in hun samenhang, waardoor men moeilijk kan spreken van een individueel en een geïntegreerd onderzoek rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden.

Uiteraard was het een probleem voor verzoeker dat hij geen werk en geen passende huisvesting kon vinden en hierbij ook geen toegang had tot stand die hem hierbij konden begeleiden.

Ter herinnering, verzoeker werd uit de gevangenis vrijgelaten, zonder enige begeleiding !

In elk geval dient de bestreden beslissing genomen te worden vanuit het juiste standpunt, en dit betekent rekening houdend met het feit dat verzoeker ziek en berooid werd vrijgelaten en zo totaal op zichzelf was aangewezen, terwijl hij hiertoe niet (meer) in staat was, gelet op zijn verslechterde psychische en socio-economische toestand.

De bestreden beslissing beoordeelt alle aangehaalde problemen vanuit een mechanische en afzonderlijke redenering en houdt ook geen rekening met het feit dat de verslechterde psychische en sociale economische toestand het gevolg waren van dit verblijf in de Griekse gevangenis, aldus verzoeker bovendien ook nog onterecht- maar dit doet trouwens niet zoveel ter zake.

De bestreden beslissing probeert trouwens door een verwijzing naar het fysieke medische probleem (6GPD) te doen voorkomen dat verzoeker van oudsher dezelfde medische problemen zou gehad hebben.

De bestreden beslissing zaait ook verwarring door het begrip "toegang tot de medische zorg" te beperken tot het in staat zijn om zich naar een medische faciliteit te begeven -en zelfs een arts te spreken-, maar dit is geenszins voldoende om te beantwoorden aan de definitie van "toegang tot de medische zorg", die immers inhoudt dat men daadwerkelijk geholpen wordt, en op een menswaardige manier wordt ontvangen en behandeld,- quod non.

Verzoeker kan onmogelijk het bewijs bijbrengen van de behandeling, of beter het gebrek aan behandeling Griekenland, maar de stukken van Belgische dokters die hij heeft neergelegd in het kader van de asielprocedure zijn ernstige aanwijzingen voor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, en kunnen derhalve niet zomaar terzijde worden geschoven. Verzoeker vraagt dan ook dat de Raad deze opnieuw aan een grondig onderzoek zou onderwerpen.

De bestreden beslissing heeft geen oog voor het feit dat verzoeker dermate in paniek was omwille van het gebrek aan hulp en uitzicht op beterschap, dat hij zich moest "redden".

Met betrekking tot deze ernstige mentale problemen, probeert de bestreden beslissing trouwens de oorzaak én ernst daarvan in twijfel te trekken door te stellen dat een psycholoog of psychiater zich wat betreft de diagnose en de achterliggende feiten moet steunen op de gezegden van de patiënt.

Verzoeker betwist deze minimalistische interpretatie van de medische stukken en van de rol van de psycholoog of de psychiater. Zo het wellicht waar is dat de psycholoog of psychiater zich wat betreft de achterliggende feiten hoofdzakelijk moet steunen op de gezegden van patiënt, dan is het zeker zo dat hij inzake de diagnose (en behandeling, in dit geval ook medicatie) wel degelijk een belangrijke inbreng heeft vanuit zijn professionele expertise.

Verzoeker meent dan ook dat zeker de diagnose niet ernstig kan betwist worden, en bijgevolg ook niet zijn ernstig verhoogde kwetsbaarheid meer bepaald omwille van zijn symptomen van PTSD en psychotische aanvallen.

Omdat hij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een gedwongen observatiemaatregel, is dit des te meer duidelijk.

Gelet op dit bijzonder en kwetsbaar profiel, en bij gebreke aan overtuigend bewijs inzake toegang tot huisvesting en medische zorg, is er dan ook een groot risico dat verzoeker zou terechtkomen in de leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 EVRM en 4 Handvest.

Het CGVS heeft zich uitsluitend beperkt tot het afwijzen van argumenten, zonder echter concreet te onderzoeken welke de actuele situatie in Griekenland is en zonder het bijzonder kwetsbaar profiel van verzoeker in acht te nemen.

Daarom is er ook sprake van een manifeste beoordelingsfout."

Ten slotte citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waar wordt ingegaan op de door hem voorgelegde documenten en laat hij nog het volgende gelden:

"Verzoeker vraagt aandacht voor het feit dat hij zeker voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht en alle mogelijke en nuttige documenten heeft voorgelegd.

Zoals reeds hierboven werd geargumenteed, werden de neergelegde medische, juridische en psychologische documenten NIET op hun juiste waarde ingeschat/ totaal geminimaliseerd, hetgeen geleid heeft tot om ernstige beoordelingsfout.

Voor zover als nodig, en in de mate dat het document niet vermeld wordt, voert verzoeker nogmaals het bewijs bij van zijn gedwongen opname..(3)"

Verzoeker houdt voor dat hij zeker beantwoordt aan de definitie van "een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun en dat hij het risico loopt om, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen ingeval van terugkeer naar Griekenland" en vraagt om hem alsnog het statuut van vluchteling toe te willen kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een "(b)ewijs van gedwongen opname" (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Bij een op 6 februari 2022 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een verslag van psychologische begeleiding van 22 januari 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling bijzondere procedurele noden

Inzake verzoekers bijzondere procedurele noden wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen en toegevoegde psychologische attesten en andere stukken blijkt immers dat u reeds sinds uw kindertijd lijdt aan bloedarmoede (documentmap, document 9). Verder werd vastgesteld dat u lijdt aan symptomen van PTSD, slapeloosheid, flashbacks, moeite met concentratie en het onthouden van dingen, en psychotische neigingen (documentenmap, document 21, 23). Voor deze medische en psychische problemen wordt u behandeld en verder opgevolgd. Het meest recente attest van uw psycholoog El Kabir, daterend van 26 oktober 2020, stelt dat u voordien twee maal per maand, en op desbetreffend moment eenmaal per maand psychologische bijstand verkrijgt.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 30 oktober 2020 op het CGVS u gevraagd of u zich goed voelde om het interview verder te zetten (CGVS, p.3). Hierop antwoordde u ja, natuurlijk (CGVS, p.4). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vast stellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud op 30 oktober 2020. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u tijdens beide onderhouden uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker merkt op dat hij lijdt aan zware psychische problemen, dewelke een belangrijk motief zijn voor zijn vertrek uit Griekenland, temeer daar deze problemen ernstig toegenomen zijn tijdens zijn onterechte detentie aldaar. Hij stelt in zijn verzoekschrift dat deze toestand niet leidde tot de nood aan echte steunmaatregelen tijdens de procedure, tot nu toe, maar wel meer zijn belang heeft in het kader van de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Aldus weerlegt noch ontkracht hij de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

2.3.2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt als volgt:

"(...)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie; (...)"

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Te dezen blijkt uit zijn verklaringen en uit de stukken in het administratief dossier dat verzoeker een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'Landeninformatie', Eurodac search result). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het CGVS berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, betreft het dus niet louter een politiek beginsel, doch wel een juridisch vastgelegd beginsel dat ook door onafhankelijke organen van de staat dient te worden gerespecteerd. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Hij beperkt er zich in zijn verzoekschrift toe het CGVS te verwijten geen objectieve informatie toe te voegen *“waaruit zou blijken dat er geen noemenswaardige problemen zijn voor begunstigden van internationale bescherming inzake werk, huisvesting en toegang tot medische zorg”*, doch gaat eraan voorbij dat er, gelet op het hierboven aangehaalde vertrouwensbeginsel, van kan worden uitgegaan dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen en dat het aan hem toekomt om dit vermoeden te weerleggen. Aldus toont verzoeker niet aan dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde moeilijkheden die hij in Griekenland heeft gekend, wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“Ten eerste was het volgens u niet mogelijk om een job te vinden in Griekenland. U stelt dat u naar een Palestijnse kapper ging, naar restaurants en hotels, en naar werkkantoren op zoek naar een job (CGVS, p.6). Niemand nam u echter in dienst, daar u geen Grieks sprak. Gevraagd of u geprobeerd had Grieks te leren, antwoordt u dat u in eerste instantie Engels geleerd heeft, en later dat u Grieks probeerde te leren, maar dat het een heel moeilijke taal is (CGVS, p.6). Het spreken van de nationale taal is natuurlijk een belangrijke vereiste bij vele jobs. Het feit dat u zelf beperkt moeite deed om de taal beter onder de knie te krijgen, om bijgevolg meer kansen te hebben op de arbeidsmarkt, zet het gegeven dat u niet alle middelen uitgeput heeft om aan werk te geraken, kracht bij. Bovendien ging u slechts vier of vijf keer op zoek naar werk (CGVS, p.6), terwijl u echter, na uw vrijlating uit de gevangenis, nog zo’n vijf à zes maanden in Griekenland verbleef. Ook was het voor personen met een status van internationale bescherming zeker mogelijk om te werken in Griekenland. Zo legt u een document voor dat de verlenging van uw arbeidskaart aangeeft, aldus blijkt dat u de formele toelating had om er te werken (documentenmap, document 8). Dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten inzake de zoektocht naar werk ontkent het CGVS niet, echter gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

Verder geeft u aan dat het onmogelijk was om huisvesting te vinden. U vertelt in Xios altijd in een centrum verbleven te hebben. Na uw vrijlating uit de gevangenis ging u naar Athene. U kon niet meer in het opvangcentrum verblijven, daar u een paspoort gekregen had (CGVS, p.8). Hierna ging u naar de politie en naar gesloten centra om te vragen of u daar mocht overnachten (CGVS, p.11). Deze instanties wilden u echter niet ontvangen. Ook ging u naar een vluchtelingeninstelling, maar opnieuw was het hetzelfde liedje, namelijk dat ze u geen onderdak gaven. Het CGVS bemerkt echter dat instanties als de politie of gesloten centra geenszins te maken hebben met de huisvesting van erkende vluchtelingen.

Dat u zich niet tot de correct instanties gewend heeft, waarna u geen onderdak vond, betekent echter nog niet dat Griekenland ontoereikend was inzake het verlenen van afdoende internationale bescherming jegens u.

Voorts haalt u aan dat u in Griekenland onschuldig opgesloten werd en dat u bij de kleinste fout uw straf van 40 maanden zal moeten uitzitten (CGVS, p.11). Het CGVS bemerkt echter dat u wel degelijk toegang had tot het Griekse rechtssysteem en uw rechten gegarandeerd werden. Zo kon u in beroep gaan en werd uw beroepsprocedure ook daadwerkelijk behandeld in de rechtbank. Tevens werd uw strafmaat verminderd. U stelt dat u in de toekomst opnieuw opgesloten zou kunnen worden voor 40 maanden, wanneer u een fout begaat (CGVS, p.11). Op het vonnis van uw beroepsprocedure werd uw straf immers verminderd tot 24 maanden met drie jaar uitstel. Hetgeen betekent dat u nog tot eind 2022 het risico loopt om opnieuw gevangen genomen te worden, indien u iets mispeutert, maar nadien is dit afgelopen. Ook kan het CGVS op geen enkele manier nagaan of u wel degelijk onterecht veroordeeld werd zoals u zelf beweert. U beroept zich hier dan ook op blote beweringen. Bovendien kent dit alles geen link met de Vluchtelingenconventie, het betreft dan ook een gemeenrechtelijk probleem, dat zich eveneens in België zou kunnen voordoen. Er zijn dan ook geen elementen om te stellen dat Griekenland uw rechten niet heeft toegekend, of dat u omwille van deze eerdere detentie minder aanspraak kan maken op de aan u toegekende rechten als persoon die internationale bescherming geniet.

Tot slot stelt u niet terug te kunnen keren naar Griekenland vanwege de ontoegankelijkheid van de medische zorg en uw eigen fysieke en mentale problemen. Zo zouden ze u in Griekenland kort voor uw vertrek niet willen helpen hebben in het ziekenhuis en hielpen ze u amper om aan (betaalbare) medicatie te geraken. Ook stelt u dat alle ziektes waar u nu aan lijdt feitelijk het gevolg zijn van de slechte omstandigheden in Griekenland (CGVS, p.4). Het CGVS maakt hier echter een kanttekening bij. Uit de medische documenten die u voorlegt, kan inzake uw fysieke medische problemen enkel 6GPD vastgesteld worden, hetgeen een vorm van bloedarmoede betreft. U bent van deze aandoening echter reeds op de hoogte sinds uw kindertijd, stellen de medische attesten. Het is bijgevolg niet zo dat deze ziekte in Griekenland zou ontstaan zijn, waarna u niet behandeld werd. U haalt aan dat u in een dermate slechte toestand was en dat ze u toch niet verder wilden helpen in het ziekenhuis (CGVS, p.5). Zo gaven ze u louter een voorschrift voor medicatie, dat u niet kon betalen, waarna u het ziekenhuis mocht verlaten. U stelt dat uw toestand op dat moment hetzelfde was als op het moment dat u in België aankwam, terwijl u hier elf dagen later in het ziekenhuis werd opgenomen (CGVS, p.4). Het CGVS kan dit echter op geen enkele manier nagaan. Er dient opgemerkt te worden dat u in Griekenland wel degelijk toegang had tot medische zorg, dat een arts u onderzocht heeft en dat u vervolgens een voorschrift voor medicatie kreeg. Het is bijgevolg mogelijk dat de desbetreffende arts het effectief niet nodig achtte u op dat moment te laten opnemen in het ziekenhuis. Ook beroept u zich op loutere beweringen omtrent de ernst van uw toestand. Bovendien bent u vervolgens nog met het vliegtuig naar België kunnen reizen en bent u pas elf dagen na uw aankomst in België opgenomen in het ziekenhuis. Er kan dan ook op geen enkele manier met zekerheid vastgesteld worden dat uw situatie op het moment van opname in België evenredig was met het moment wanneer u in Griekenland naar het ziekenhuis ging. Ook kan er geenszins gesteld worden dat u bij een terugkeer naar Griekenland geen behandeling zou ontvangen.

Toen u merkte dat uw toestand niet verbeterde, heeft u zelf ook geen stappen ondernomen om nogmaals naar het ziekenhuis te gaan in Griekenland. Nochtans had u wel degelijk toegang tot de medische zorg en werd uw toestand onderzocht bij uw eerste bezoek. Indien u er dermate ernstig aan toe was, is het opmerkelijk dat u onmiddellijk besloot naar België te vertrekken en geen opvolging meer zocht voor uw medische problemen in Griekenland. Er kan immers verwacht worden dat u alle middelen daar zou uitputten. Verder is het niet zo dat Griekenland u niet de nodige hulp bood door u medicatie voor te schrijven die u niet kunt betalen. Het is een algemeen gekend systeem dat na verloop van tijd de financiële steun aan een vluchteling wordt stopgezet. Ook in België is dit het geval en moet medicatie vaak op voorhand worden betaald. Bovendien geeft u zelf aan dat u kort nadat u dit medisch probleem kreeg Griekenland per vliegtuig verliet, en dat u geld had gevraagd aan uw familie in Gaza (CGVS p. 9, 11). De vraag rijst dan ook waarom u dit niet kon voor de medicatie die u nodig had. Het argument dat u bijgevolg zelfs uw medicatie niet kon betalen, staat bijgevolg geenszins het feit dat de internationale bescherming door Griekenland ontoereikend zou zijn. Hoe dan ook toont u, mede gelet op de vaststelling dat u niet concreet aantoont dat uw moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Griekenland geconfronteerd worden, niet aan dat een eventueel gebrek aan toegang tot de gezondheidszorg te wijten zou zijn aan uw hoedanigheid van internationaal beschermd of uw Palestijnse origine.

Op het vlak van mentale problemen kunnen, volgens de medische en psychologische attesten, symptomen van PTSD, slapeloosheid, flashbacks, problemen met concentratie en zaken onthouden, en psychotische neigingen vastgesteld worden. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat hoewel het CGVS aanneemt dat u met bepaalde psychologische problemen kampt, dient te worden opgemerkt dat een

medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de erin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Uit voorgelegde attesten blijkt ook dat de psycholoog/psychiater zich gebaseerd heeft op uw verklaringen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn omwille van uw mentale gezondheidstoestand, doet echter géén afbreuk aan een terugkeer naar Griekenland, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). U bezocht in Griekenland geen dokter om uw mentale problemen aan te kaarten en ondernam bijgevolg geen stappen om er uw mentale problemen onder controle te krijgen. Het feit dat u geen behandeling of opvolging zou kunnen genieten in Griekenland, kunt u dan ook niet persoonlijk concretiseren. U maakt bijgevolg geenszins aannemelijk dat u geen toegang zou hebben tot de Griekse gezondheidszorg bij een eventuele terugkeer. Ook blijkt uit het psychologisch attest dd. 26/10/2020 dat u van tweewekelijkse sessies naar maandelijkse sessies bent overgegaan en dat weliswaar psychologische opvolging nodig blijft, maar blijkt niet uit het attest of uit andere stukken dat dergelijke opvolging onmogelijk is in Griekenland. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat uw toegang tot de gezondheidszorg ondanks de rechten waarover u beschikt en die aan uw internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, quod non, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat u geenszins aantoonde dat dit zou kunnen worden toegeschreven aan uw hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of nationaliteit. Evenmin toont u, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat u in dit kader uw rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving u daartoe bieden. U toont, mede gelet op de vaststelling dat u niet concreet aantoonde dat uw moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Griekenland geconfronteerd worden, aldus niet aan dat de aangehaalde psychische problemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat u op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont u aan de hand van enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou (den) vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en dat u zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure zoals voorzien in de Vreemdelingenwet."

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Door in zijn verzoekschrift te stellen dat het voor hem een probleem was dat hij geen werk en geen passende huisvesting kon vinden en dat hij hierbij ook geen toegang had tot bijstand die hem hierbij kon begeleiden, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn problemen en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat het voor personen met een status van internationale bescherming zeker mogelijk was om te werken in Griekenland, dat hij niet alle middelen heeft uitgeput om aan werk te geraken en gedurende de vijf à zes maanden die hij na zijn vrijlating uit de gevangenis in Griekenland verbleef slechts vier of vijf keer op zoek ging naar werk en dat het gegeven dat hij geen onderdak vond omdat hij zich niet tot de juiste instanties had gewend niet betekent dat Griekenland ontoereikend was inzake het verlenen van afdoende internationale bescherming jegens hem, te ontkrachten of te weerleggen.

Waar verzoeker nog stelt dat rekening moest worden gehouden met het feit dat hij "ziek en berooid werd vrijgelaten en zo totaal op zichzelf was aangewezen, terwijl hij hiertoe niet (meer) in staat was, gelet op

zijn verslechterde psychische en socio-economische toestand", stelt de Raad vast dat hij niet aantoonde dat hij in Griekenland dermate ziek was dat het voor hem onmogelijk was om werk en huisvesting te zoeken. In tegendeel, verzoeker bleek vier of vijf keer te hebben gezocht naar werk, doch niet te zijn aangenomen omdat hij het Grieks niet beheerste (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Uit niets kan blijken – en verzoeker toont niet aan – dat verzoeker in Griekenland geen werk en huisvesting vond omwille van zijn "*verslechterde psychische en socio-economische toestand*".

Voor zover verzoeker de commissaris-generaal nog verwijt het begrip "*toegang tot de medische zorg*" te beperken tot het in staat zijn om zich naar een medische faciliteit te begeven – en zelfs een arts te spreken –, terwijl dit inhoudt dat men daadwerkelijk geholpen wordt en op een menswaardige manier wordt ontvangen en behandeld, wat volgens hem niet het geval is, gaat hij eraan voorbij dat hij in Griekenland niet enkel een arts heeft gesproken, doch tevens onderzocht werd en een voorschrift voor medicatie had meegekregen. De commissaris-generaal wijst er wat dat betreft nog terecht op dat hij op geen enkele wijze kan nagaan of verzoeker in Griekenland nood had aan opname in een ziekenhuis en dat het dus mogelijk is dat de arts die verzoeker had onderzocht het effectief niet nodig achtte om hem op dat moment te laten opnemen in het ziekenhuis en dat verzoeker nadien nog met het vliegtuig naar België is kunnen reizen en hier pas elf dagen na zijn aankomst werd opgenomen in het ziekenhuis. Ook de Raad is van oordeel dat het gegeven dat verzoeker onmiddellijk besloot om naar België te vertrekken en geen stappen meer ondernam om nogmaals naar het ziekenhuis te gaan in Griekenland afbreuk doet aan de door hem aangehaalde ernstige medische toestand. De Raad vraagt zich tevens af waarom verzoeker het geld waarmee hij een vliegticket kocht om naar België te reizen niet aanwendde om de voor hem noodzakelijke medicatie aan te kopen. De stukken van Belgische dokters die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft bijgebracht, doen aan het voorgaande geen afbreuk nu deze noch iets zeggen over verzoekers medische toestand in Griekenland, noch over de (ontstentenis van) toegankelijkheid van medische zorg voor verzoeker in Griekenland. Waar verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing geen oog heeft voor het feit dat hij dermate in paniek was omwille van het gebrek aan hulp en uitzicht op beterschap dat hij zich moest "*redden*", beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de stappen die hij nam om Griekenland te verlaten.

Wat zijn mentale problemen betreft, voert verzoeker nog aan dat de commissaris-generaal de oorzaak én ernst daarvan in twijfel probeert te trekken door te stellen dat een psycholoog of psychiater zich wat betreft de diagnose en de achterliggende feiten moet steunen op de gezegden van de patiënt, doch in de bestreden beslissing kan nergens worden gelezen dat de ernst van de door verzoeker aangehaalde mentale problemen in twijfel wordt getrokken. Voorts beaamt verzoeker dat de psycholoog of psychiater zich wat betreft de achterliggende feiten hoofdzakelijk moet steunen op de gezegden van patiënt, zodat hij de motieven van de bestreden beslissing daarover niet weerlegt. Dat de psycholoog of psychiater inzake de diagnose (en behandeling, in dit geval ook medicatie) wel een belangrijke inbreng heeft vanuit zijn professionele expertise, wordt door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dan weer niet betwist. Evenmin betwist de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat er in hoofde van verzoeker mogelijk indicaties zijn van een verhoogde kwetsbaarheid omwille van zijn mentale gezondheidstoestand. De commissaris-generaal is evenwel van oordeel dat dit geen afbreuk doet aan een terugkeer van verzoeker naar Griekenland, aangezien verzoeker niet aantoonde dat zijn bijzondere kwetsbaarheid het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Hij wijst er hierbij terecht op dat verzoeker in Griekenland geen dokter bezocht om zijn mentale problemen aan te kaarten en dus geen stappen ondernam om er zijn mentale problemen onder controle te krijgen en dat ook uit het psychologisch attest van 26 oktober 2020 of uit andere stukken niet blijkt dat in Griekenland psychologische opvolging onmogelijk is voor verzoeker. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Verzoeker hekelt nog dat de commissaris-generaal de verschillende problemen besproken heeft, maar afzonderlijk en niet in hun samenhang, doch licht niet toe in welke mate zijn problemen samenhangen en op welke wijze (de motieven van) de bestreden beslissing anders zou(den) zijn geweest indien de problemen wel in hun samenhang zouden zijn besproken.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten:

“Uw paspoort, uw geboortecertificaat, een certificaat van een opleiding in Palestina en foto’s van de situatie in Palestina bewijzen hoogstens uw nationaliteit en herkomst, zaken die hier niet betwist worden. De foto’s van de situatie in Griekenland tonen louter algemene omstandigheden aan, maar bewijzen geenszins dat u bij een terugkeer in dergelijke situatie zou terecht komen. Dit geldt evenzeer voor de foto’s van uw vrijwilligerswerk in Griekenland, het bewijs van uw vlucht van Athene naar Brussel, de verlenging van uw arbeidskaart in Griekenland, en de documenten omtrent uw fiscaal nummer en sociale zekerheidsnummer in Griekenland. Deze bewijzen op geen enkele manier dat uw rechten niet eerbiedigd zouden worden bij een terugkeer. Alle medische en psychologische documenten werden supra reeds besproken. Ze tonen aan dat u lijdt aan 6GPD en kampt met mentale moeilijkheden. Deze documenten bewijzen echter geenszins dat u in Griekenland geen verdere behandeling zou kunnen krijgen. De documenten omtrent uw detentie en beroepsprocedure in Griekenland, tonen aan tot wat u veroordeeld werd, namelijk 24 maanden met drie jaar uitstel. Dit valt echter onder de gemeenrechtelijke procedure en hieruit blijkt geen band met de Vluchtelingenconventie. Tot slot legt u nog document voor waarin uw aanvraag om van woonplaats te veranderen geweigerd werd door Fedasil daar het huidige centrum aan uw medische noden voldoet. Ook dit document toont niet aan dat uw bijzondere kwetsbaarheid het niet mogelijk maakt zelfstandig uw rechten uit te oefenen bij een terugkeer naar Griekenland.”

Door er in zijn verzoekschrift louter op te wijzen *“dat hij zeker voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht en alle mogelijke en nuttige documenten heeft voorgelegd”* en te poneren dat de neergelegde medische, juridische en psychologische documenten niet op hun juiste waarde werden ingeschat en *“totaal geminimaliseerd”* werden, slaagt verzoeker er niet in om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift nogmaals een bewijs voegt van zijn gedwongen opname in België (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat met deze opname in het ziekenhuis terdege rekening werd gehouden. Voorts blijkt uit dit stuk dat de directeur van het ziekenhuis waar verzoeker werd opgenomen op 28 juli 2020 aan de betrokken rechter meedeelde dat de gedwongen opname van verzoeker beëindigd werd.

Ook het bij de op 6 februari 2022 door verzoeker neergelegde aanvullende nota gevoegde verslag van psychologische begeleiding van 22 januari 2022 vermag geen afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen en overwegingen. Uit dit verslag blijkt dat verzoeker sinds 16 juni 2020 psychologische bijstand krijgt en een staat van een PTSD vertoont. Dit ligt in lijn met de eerdere door verzoeker voorgelegde psychologische attesten. Uit dit attest kan evenwel niet blijken dat in Griekenland de nodige psychologische opvolging voor verzoeker niet voorhanden zou zijn.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond of een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.3. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft

aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN